

5

21. května 2006

VELKÁ ŽENA V POZADÍ

Třikrát přerušeny rozhovor s dobrou duší z organizačního štábu přehlídky Slávkou Pánkovou

Divadelní Třebíč má za sebou patnáctý ročník. Jaký byl začátek, vzpomínáš třeba na úplně první ročník?

Vzpomínám si velice dobře. Přijeli sem zástupci ARTAMA Milan Strotzer s paní Šrámkovou. Bylo to na podzim v roce 1990 a oni objížděli vytipovaná města, kde by se přehlídka mohla konat.

(Přerušeni první - kolegyně hlásí, že odchází z práce.)

Při tom výběru Třebíče uspěla, protože tomu bylo nakloněno město i tehdejší okres. Přehlídka je pro nás takové pěkné „baby“, které jsme si odchováli. První přehlídka byla třídní, byla to taková víkendová záležitost, myslím, že kolem květnových státních svátků.

Pamatuješ si, který okamžik byl za těch patnáct let nejkritičtější, kdy se objevil problém, který hrozil tím, že nepůjde vyřešit?

Fakt krizová situace snad nenastala nikdy.

(Přerušeni druhé - Slávka po telefonu vysvětluje cestu do Třebíče někomu, kdo je právě na 137. kilometru dálnice D1.)

Velký problém nastal třeba loni, kdy jsme měli dost početné soubory. Protože máme problém s ubytováváním na internátech, zkusili jsme zkušebně bydlení na Dobré vodě. Ale dopadlo to strašně. Mrzelo nás to, ale jinak myslím, že snad jiná bezvýchodná situace nebyla.

A na který okamžik naopak

vzpomínáš jako na nejpříjemnější?

Víš, co je nejpříjemnější? Když se v úterý začnou sjíždět soubory. Přijede spousta známých, se kterými se za těch patnáct let známe - ať jsou to Klapáci, nebo Rakovník a mnozí další. Nebo třeba náš kameraman Standa Šmíd, který tu už byl celkem čtrnáctkrát. Nebo když přijede pan profesor Císař, který tu byl na všech patnácti přehlídkách. To je nejkrásnější.

Nejsmutnější pak je neděle, kdy se to zase všechno rozjíždí. To je smutný den. Kolikrát si po vyhodnocení se Stáňou Štěpánkovou, která už patnáct let dělá Zpravodaj, sedneme tady dole a nejdeme třeba ani na ten raut, vzpomínáme a

málem roníme slzy.

Pojďme do přítomnosti. Letos mi připadá, že je na přehlídce méně lidí, že méně souborů na přehlídce zůstává, čím si to vysvětluješ?

To řešíme už delší dobu. Myslím si, že za tím jsou existenční problémy. Lidé se více bojí ztráty zaměstnání, mezi divadelníky je také spousta podnikatelů. Letos jsem se například setkala s tím, že třeba Stochovu, který vystupoval večer, teprve ve čtyři odpoledne odjíždělo z Kladna auto s technikou. Přijeli, odehráli a v noci jeli zase domů. Dřív divadlo žilo od úterního večera až do nedělního rána. Letos byl problém i s tím, že se hůř sháněly školy na dopolední představení,

což jsme taky dřív nemuseli řešit. Je to dáno i novým školským zákonem, podle kterého mají školy dány určité povinné hodiny.

(Prerušeni třetí - Dušan Zakopal se přišel domluvit na nějakých organizačních věcech.)

Jak vnímají přehlídku obyvatelé Třebíče?

Lidé v Třebíči o přehlídce vědí. Letos se ptali už třeba čtrnáct dní dopředu, jaký je program, kdo tam hraje.

Nejvíce lidé chodí na večerní představení, zvlášť pokud jsou to takové ty známější kusy - jako letos třeba Saturnin.

Za celou přehlídku jsem tě neviděl jinak, než usměvavou a v pohodě. Dokážeš se vůbec rozčílit?

Dokážu, ale myslím, že to absolutně nestojí za to. Samozřejmě se snažím řešit problémy, když se vyskytnou. Ale když mě někdo rozčilil, tak jsem to prostě vyřešila.

-dav-

Koleno „Divadelní Třebíč“

- 1 vepřové koleno
- 4 stroužky česneku
- 1 čajová lžička soli
- 1 polévková lžíce koření Kotány Steak
- 1 čajová lžička mleté sladké papriky
- olej
- 1 polévková lžíce sójové omáčky
- kmín
- ½ l černého piva

Vepřové koleno uvaříme v osolené vodě téměř do měkka. Utřeme česnek se solí, přidáme koření, olej a sójovou omáčku. Vzniklou pastou poctivě potřeme prochlazené a na několika místech naříznuté koleno. Necháme do druhého dne v chladnu uležet.

Před pečením posypeme koleno hustě kmínem a polijeme černým pivem. Pečeme slabou hodinku do zlatova za častého polévání pivním výpekem.

JAK TO VIDÍ

Jiří Anderle

- 1) Lolita – Výborné herecké výkony, zajímavé představení. Osobně jsem se urputně bránil vstoupit dovnitř. Omlouvám se.
- 2) Hřbitůvek – Zažloutlá fotografie – vzpomínky – vše více ve slovech než v prožitku. Zůstal jsem nedotčen.
- 3) Saturnin – Výborné vtipy, celkově dost střípkovitě.

Dája Vad'urová

- 1) Lolita - Tempo i chvíle zamyšlení, hranice mezi dětstvím a dospělostí, nevinností a poznáním, mezi hrou a skutečným životem. Působivě, skvěle zahrané.
- 2) Hřbitůvek v Ballybeg - výborné herecké výkony, scéna, světla. Dům plný žen, jejich starostí, ale i radostí - ve vzpomínkách syna jedné z nich. Svou bezprostředností mě za srdce nejvíce vzala Rose a Maggie.
- 3) Saturnin - Báječná hra plná inteligentního humoru. Skvěle jsem se bavila - kéž by Saturninovo bláznovství bylo nakažlivé!

O PROMĚNÁCH LOLITY

Divadelní spolek HANÁ při MěKS Vyškov se pokusil o jevištní přepis románu Vladimíra Nabokova Lolita v dramatinu Kamily Příkrylové a režii Tomáše Dorazila mladšího. Je pochopitelné, že nelze převést všechny vrstvy románu, v němž se prolíná mnoho rovin, ale že je třeba si vybrat, co především chceme sdělit. O tom, že soubor ví co chce, svědčí i podrobný výklad v programu inscenace. Jiná věc je, jak se záměry podařilo naplnit.

Úvodní scénu Humberta a Quiltyho nutně chápeme jako klíč k tomu, o čem inscenace bude. Není sice zcela čitelné, zda je to fikce nebo reál, ale dedukujeme, že půjde o ženu mezi dvěma muži a jeden z nich to bude vyprávět. Ale tak tomu pak není. Inscenace je hlavně o Lolitě. Je tomu tak především pro výborný herecký výkon Petry Lorencové, která je přesná ve sdělení všech poloh postavy – od holky, pohrávající si s Humbertem, přes potřebu vymanit se z jeho péče, která ji začíná obtěžovat (včetně jeho nároků na

sex), až po dozrání v samostatnou ženu, která si pro společný život vybírá obyčejného muže, neboť je jediný, kdo po ní nic nechce. Aby v inscenaci silněji fungovala Humbertova výpověď, musela by být postava v podání Tomáše Bézy plastičtější, aby i u ní bylo zřetelné, jakým vývojem prošla. V románu se z váženého a kultivovaného profesora stává zhroucený člověk. V této inscenaci je Humberto od počátku nastolen spíše jako trochu oplzlý muž s pedofilními sklony - necítíme jeho vnitřní boj s vášní, které posléze propadá a která ho zničí.

Inscenace funguje ve zkratkách a obrazech, které jsou ve většině případů zdařilé a sdělné (za všechny jmenujme například výměnu Lolity za mámu v Humbertově sevření či práci s tenisovými míčky jako symbolem sexu). Takže přes uvedené připomínky díky těmto obrazům a především díky interpretaci Lolity diváky oslovila.

-ex-

Lákalo mě to strašně dlouho

Rozhovor s Tomášem Dorazilem, režisérem divadelního spolku HANÁ při MěKS Vyškov

Představení skončilo. Jste spokojen?

Myslím, že to nebylo příliš dobré. I když jsem byl daleko a nebyl přímo s herci, tak jsem cítil, že to příliš nefunguje. Nebylo to prostorem, člověk nikdy neví, čím to je. Možná to je tím dopoledním časem, který je pro divadlo vražedný. Třeba je to ale jen můj subjektivní dojem.

Jak se vám na hře pracovalo?

Byla to velice těžká práce. Zejména ze začátku, kdy jsme se Lolitu snažili uchopit po dramaturgické stránce a dát hru dohromady. Cítili jsme, že nemáme správné dialogy a že je to příliš zatěžkané řečnickými psychologii, která nevytváří divadelní dramatické. Že je to moc závažné a málo hravé, že se pohybujeme spíše v nějaké literární oblasti. Tam jsme cítili problémy. Postupovali jsme ale tak, že jsme seškrtávali a seškrtávali... Konečný výsledek je asi třetí verze. Ve fázi zkoušení jsme se již cítili svobodněji, už jsme si snad našli cestu...

Lolita byla několikrát divadelně i filmově zpracována. Bylo těžké nenechat se ovlivnit?

Zakázal jsem si vidět brněnskou dramaturgii Lolity, podíval jsem se na ni až po premiéře. Viděl jsem kdysi původní Kubrickovu filmovou verzi, bylo to ale tak dávno, že mne to neovlivnilo. Takže mě to nijak nezatěžkává a problém to není.

Vidíte na vašem představení nějaké slabiny?

Je jich tam hodně. Například postava Humberta. Je velmi těžká. Kluci, kteří to hrají, jsou mladší, než je ta postava, a je pro ně velice náročné ji pochopit. S výkladem charakteru této

postavy jsme se velice potýkali. Další problém spočívá v tom, že nám stárne Lolita. Dnes je jí už devatenáct, v době, kdy jsme hru začínali, vypadala ještě trošičku jinak, což je ale věc, se kterou jsme museli počítat. Myslím, že je ale stále velice uvěřitelná. Peťka (Petra Lorencová – pozn. redakce) je vůbec jeden z nejlepších herců, s kterými jsem kdy dělal, protože je velice vnímavá, pracovitá

a má v sobě takovou tu dobrou ambici na sobě pracovat. Spolupráce s ní byla jedna z nejlepších, co jsem kdy zažil... Ještě jsme se potýkali se sladěností v prostoru, ve kterém hrajeme. Zmenšovali jsme ho a zmenšovali, až jsme dospěli do takového nejkomornějšího tvaru, který, myslím si, je k tomu přiléhavý.

Humbert v jednu chvíli říká, že divadlo je primitivní a zahňávající útvar. Co vy na to?

To je samozřejmě intelektuální

názor a mělo by to vyznít ironicky. Tohle si opravdu nemyslím.

Proč Lolita?

Lákalo mě to strašně dlouho, je to můj velice oblíbený román. Když jsem si knihu poprvé přečetl, to mi bylo asi 18 let, tak mne to uchvátilo, asi po té erotické stránce. Chtěl jsem to udělat, ale říkal jsem si, že je to nerealizovatelná látka, velice těžko převoditelná věc. A hlavně jsem si uvědomil, nebo si alespoň myslím, že je to tak, že pokud tu Lolitu nemáte fyzicky, tu holku, co vám to zahraje, tak se to udělat nedá. Moment, kdy se najednou objevila, byl pro mne základním hybným impulsem, kdy jsem získal odvahu do toho jít.

V čem pro vás spočívá síla Nabokovova románu?

V tom literárním postupu autora. To, jak si s látkou dokáže hrát a z jakých hledisek na ni dokáže nahlížet. Když čteme Lolitu pozorně, zjistíme, že není jen o psychologickém vztahu mladší holky a staršího pána, ale je o umění, o literatuře a o přístupu k těmto věcem. Jsou tam také velmi silné motivy osamocení člověka, vyplývající z vykořeněnosti emigranta Nabokova, které se samozřejmě do postavy Humberta také promítají. Myslím, že ve světě, kde se lidé stávají čím dál víc nenormální z nejrůznějších nutkání, je prostě pořád ta ohromná síla umění, která všechny tyto věci převyšuje. Lolita pro mne není o úchylnkách a o maniacích, ale o posedlosti. A takhle posedlost je posedlost umělecká, literární, která je zobrazena v té nymfě, holce, která tu funguje jako symbol umění. V tom, myslím, je mi to osobně nejbližší.

-wlk-

ŽÁNROVÝ OBRÁZEK ZE ŽIVOTA

Rádobydvalo Klapý se představilo s inscenací Hřbitůvek v Ballybeg na motivy hry irského autora Briana Friela Tanec na konci léta. Je to hra o rozpadu rodiny a zároveň oslavě života, o vnitřních konfliktech postav. Hra trochu nostalgická, trochu lyrická, někdy až na hranici sentimentu. Podle původní předlohy má být chlapec hrán dospělým hercem, který se komentáři obrací k publiku přímo ze hry. Valešova úprava není v tomto směru právě nejšťastnější. Vypravěčský part je oddělen a situován na stranu forbíny, kde na lavičce u hrobu vypráví příběh své rodiny dnes už dospělý chlapec a táta své dceři.

Tento vypravěčský part běh událostí nejen retarduje, ale navíc nežádoucím způsobem zdůrazňuje její nostalgický až sentimentální podtón. Ve vypravovaném příběhu je pak role ztvárněna věkově odpovídajícím chlapcem.

Kromě vnitřních pocitů a posunů se v inscenaci nic moc neděje, všechno tak nějak plyne, aniž by se razantně

vylupovaly jednotlivé situace (až na řídké výjimky v druhé polovině), aniž bychom cítili nějaké výrazné napětí mezi postavami, marnou a zarputilou snahu Kate udržet rozpadající se rodinu za každou cenu pohromadě. Eva Andělová je nesporně zkušená herečka, ale její Kate je příliš hodná a málo drsná, než abychom pochopili, že pod jejím velením žijí ostatní

jako v kleci. A že je tedy rozpad rodiny opravdu nevyhnutelný. Pak najednou i výtvarné řešení scény, které klec v podstatě evokuje, není zdůvodněné.

Inscenace Rádobydivadla je uspořádaná, kultivovaná, ale nepřilís vzrušující. Je to v podstatě jen žánrový obrázek ze života na irském venkově.

-ex-

Nacházíme vlídnější pohled na lidi

Rozhovor s Ladislavem Valešem, režisérem Rádobydivadla Klapý

Rádobydivadlo Klapý se na Divadelní Třebíči představí už posedmé. V roce 1995 zahájilo svou „třebíčskou éru“ inscenací Ukrutný Lorco, corridou voníš, což byla adaptace Domu doni Bernardy. Po ní následovaly další: P.G. aneb Romantický příběh, A Ježíšek už dávno..., O svatém Jáně, hledej sobě vránu, Naše městečko a Fajdrarie. Před představením Hřbitůvku v Ballybeg jsem se pana Ladilava Valeše zeptala, jak se vlastně dostal k divadlu.

Já jsem se k divadlu dostal náhodou. Bylo to dost pozdě - bylo mi už 34 let. Moje manželka mě vlastně tenkrát dohodila do souboru v Libochovicích. My jsme se tam přestěhovali, nikoho jsme neznali, a tenkrát jsem se rozhodoval, jestli budu dělat funkcionáře ve fotbalu nebo divadlo. Rozhodl jsem se pro divadlo. Začal jsem v souboru jako herec, ale po roce jsem se rozhodl pro vlastní režii. Moji první premiérou byl Generální zázrak od Párala. Vyvolalo to velké vzrušení přímo v Libochovicích a tenkrát mě to docela uspokojilo, že se mi podařilo rozčepit ty stojaté vody. V Libochovicích jsem byl tři sezóny, pak někteří činovníci ty moje pokusy nevydýchali a já jsem musel opustit tamější soubor. Na tento popud pak lidi, kterým moje práce vyhovovala, se mnou odešli v roce 1986 do Klapýho.

Mají Vaše inscenace nějaké společné téma?

Já bych nerad, aby to vyznělo jako fráze. Myslím, že je to hledání člověka... Ty naše příběhy mají linii, zachycující velké vášně, velké osudy. Dříve jsme směřovali k tragičnosti, k nihilismu. Teď nacházíme vlídnější pohled na lidi. Je to dáno do velké míry životními zkušenostmi a ovlivněno i věkem. Jsme už trochu obroušenější a ten pohled se podle toho mění - ostatně dnešní představení je toho dokladem. Kdo by viděl naše první představení - a teď to nejnovější, ten by mýsl, že jde o jiný soubor, jiné divadlo. Opravdu zde hrají velkou roli ty životní zkušenosti. Sice tam ty velké osudy a velké vášně pořád jsou, ale je tam jiný pohled na ně. Už

tam není ta razance, je to vlídnější.

Váš soubor je velmi úspěšný - o tom svědčí vaše účast na vrcholných divadelních přehlídkách. Měli jste někdy pocit, že některá z vašich inscenací se vám nepovedla nebo nedopadla tak, jak jste si představovali?

Myslím, že máme takové představení. Měli jsme desáté výročí souboru, a řekli jsme si, že k této příležitosti uděláme komedii. A tak jsme udělali inscenaci komedie Za scénou, což je dost složitá věc. Podřídili jsme tomu všechno, aby to dopadlo co nejlíp, ale zjistili jsme, že ta komedie je pro některé členy souboru nepřijatelná. Myslím, že to byl spíš vnitřní problém - viděli jsme, že to není naše parketa. Obdivujeme všechny, kteří komedie dělají, ale ověřili jsme si, že to není naše cesta. Naši herci si na jevišti chtějí prožít i své vlastní problémy spíše než by chtěli diváky jen povzbudit či pobavit, raději se projektují do postavy, která je jim samým vnitřně blízká.

Vaše předchozí inscenace vždy byly razantními úpravami nebo adaptacemi literárních nebo dramatických předloh. Realizoval jste i vlastní autorské texty?

My jsme hráli dvě hry, které jsem napsal. Byla to naše v pořadí třetí inscenace Všichni moji pozůstalí, v níž jsem kritizoval a komentoval svůj odchod z Libochovic a použil konkrétní charakte-

ry lidí, kteří byli příčinou těch událostí. Druhou autorskou inscenací byla Hory se připravují k porodu, na svět přijde velká myš. V podstatě to byla terapeutická záležitost, protože do souboru přišlo několik nových lidí, kteří svým postojem ke svým osudům (někdy až tragickým) mě přivedli na tuto myšlenku. V podstatě se jednalo o terapii, při níž si každý mohl znovu prožít svoje problémy. Tato inscenace pro nás byla velice významná, až přelomová. Na Jiráskově Hronově, kde jsme ji také hráli, vzbudila rozporuplné reakce od úplného přijetí až po zatracení. Ale tak jsou většinou vnímány všechny naše inscenace.

Co připravujete v nejbližší době?

V současné době s námi připravuje Jaroslav Kodeš hru Equus, což je zase velice vážná tematika. Ale pak já režiju hru Liz Fullerové Perla Hollywoodu a já. Je to vlastně o stárnoucí herečce a spisovatelce, která je už za svým zenitem. Na podzim chystáme inscenaci hry ruského dramatika Koljady Slepice, což je zase pohled na samotné divadlo. Jedná se tam o dvě stárnoucí herečky, které ohroží příchod nové mladé kolegyně. Je to takový pohled do divadelního zákulisí. U nás je problém, že nestačíme udělat všechno to, co si naplánujeme. Samozřejmě pak jsou okamžiky, kdy některou věc opustíme, protože ji převládala nějaká jiná.

-sš-

STYLOVĚ ČISTÝ SATURNIN

Jirotkův Saturnin je v české prozaické literatuře dílem ojedinělým. Jeho způsob humoru má blízko k humoru anglickému, je postaven na eleganci, nečekaném použití slovních spojení, sloganů... Je založen především na tom, co se říká a jak je to popisováno. A není rozhodně jednoduché převést jej na jeviště. Divadelní soubor Tyl z Rakovníka si byl evidentně plně vědom všech úskalí a dokázal je omezit na minimum. Dramatizace Adama Doležala staví na postavě vypravěče, který tak mohl říci věci, které by nebylo možné zahrát. Tohle řešení má ale také své problémy. Vypravěč není blíže popsán a tak nevíme, kam jej zařadit, o jaký typ člověka jde. Vždyť ani nevíme, jak se jmenuje a jak jej máme vnímat. A protože může vyprávět a komentovat jen to, co sám vidí a u čeho je přítomen, dědečkově bláznění, které se odehrává v uzavřeném pokoji mimo scénu, nám je interpretováno jen jako zpráva. Tady je také inscenace nejméně zajímavá a její temporytmus poněkud upadá. A je dvojnásobná škoda, že je to právě v závěru.

Jinak je ale inscenace v režii Jiřího Suka realizovaná úspornými prostředky, je stylově čistá. Nesnaží se budovat charakter a situace, je jakousi divadelně povýšenou ilustrací. Funguje především v klipových sekvencích. Herecky je v podstatě vyrovnaná a nemá výrazné slabiny. Nejlépe vychází postava Milouše (Ondra Lemon), jejíž linie je vedena jednotně, přesně a výrazně. V rámci stylizace anglického humoru nezuhli v kamennosti, ale zachovali si lehkost. Nejzajímavější je inscenace tam, kde je uchopena divadelně – jmenujme například jízdu autem či tenis. Úsporné, čisté a funkční je i výtvarné řešení inscenace. Problematický je kostým vypravěče, který rozhodně nepřispívá k charakterizaci postavy.

V podstatě ale můžeme shrnout, že se rakovnický soubor s nelehkým úkolem vyrovnal se ctí a že nás potěšil a pobavil. -ex-

Hrát si, blbnout a být trochu blázen

Rozhovor s režisérem inscenace Saturnin Jiřím Sukem

Proč sis vybral právě Saturnina?

Já jsem to poprvé četl jako úplný harant a tehdy mě to úplně nevzalo. Pak jsem to přečetl ještě jednou, dvakrát, třikrát, a jak jsem to

četl, už jsem to v hlavě viděl. No a pak jsem to viděl v televizi, a říkal jsem si, že takhle to nevidím. V televizi to nebylo tak, jak jsem to viděl já. Pak jsem dlouho sháněl dramatizaci a žádnou jsem nesehnal, tak jsme nakonec udělali svoji.

Co ti řekli herci, když jsi za nimi přišel s tím, že budete dělat Saturnina, kterého většina lidí četla nebo viděla v televizi?

No jasně, byly tam takové ty obavy z toho profláknutého textu. Ale proč ne?

Inscenaci jste dávali dohromady dva roky. Proč tak dlouho?

Hodně jsme přeobsazovali. Vypadlo nám několik lidí, hlavně dědečků. Dědečka mám třetího. Tahle věková kategorie nám v souboru chybí, tak jsem šahal po lidech, kteří nejsou od nás, až to nakonec zůstalo na Milana, který jediný vydržel.

Předtím jsem tě znal hlavně jako herce. Saturnin je tvoje první režie?

Předtím jsem dělal pár drobných věcí v Loutkárně v Rakovníku, ale tohle je první větší režie.

Máš už nějaké plány, co po Saturninovi?

Ted' Saturnina přeobsazujeme, protože Adam je v Brně na JAMU na režii, takže není možno s ním dělat přes týden.

Co se ti na Saturninovi nejvíce líbí?

Mně se strašně moc líbí Jirotkův humor a vůbec jeho pohled na svět. Takový ten odlehčující nadhled na věci, byť jsou třeba vážnější a problémovější. Jsem přesvědčený, že to neztrácí účinek tím, že je to odlehčené.

Tedy podle citace z textu: Člověk nestárne, když si nezapomene hrát?

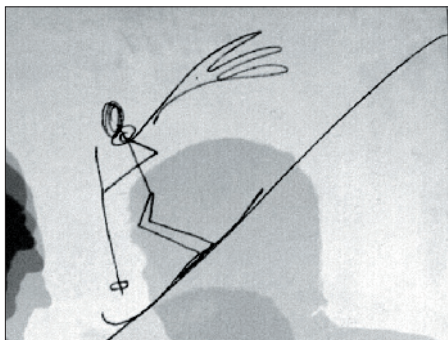
Přesně. To je možná jedna z největších myšlenek, které jsou v Saturninovi obsažené: prostě hrát si, blbnout a být pořád tak trochu blázen.

-dav-

POZNÁTE JE?

Malý kvíz: poznáte, ze kterých představení pocházejí následující výřezy fotografií?

ANKETA

Které divadelní představení Vás v poslední době nejvíc oslovilo a proč?

Jaroslav Dejl

Muzikál Billy Elliot (text Lee Hall, hudba Elton John, režie Stephen Daldry ve Victoria Palace Theatre London) - nádherné lidské představení, žádný sladký muzikálek, vynikající výkon čtrnáctiletého Jamese Lomaje v hlavní roli chlapce, kterému se místo boxu stane láskou tanec. Ten malý kluk nejen výborně hrál, ale tančil klasický i moderní balet, stepoval, dělal akrobacii a zpíval. Taký byl sugestivní výkon Ann Emery v roli jeho pomatené babičky.

Liška Bystrouška (režie J. A. Pitínský, choreografie Igor Dostálek)

Slovácké divadlo Uherské Hradiště - pro obrovskou soustředěnost celého souboru, nádherné obrazy, atmosféru, humor a obrovský tragický závěr.

Zdeňka Marečková

Představení Fantoma opery, které jsme měli možnost shlédnout v Londýně letos v dubnu. Úchvatná výprava a překvapivé řešení scény s mnoha výbornými efekty. Zřejmě bude ještě dlouho trvat než dosáhneme takových kvalit, jaké nabízí Londýn. Nezbyvá než doporučit těm, kteří touží po opravdu ojedinělém zážitku, aby si zajeli do Londýna. Šťastnou cestu!

LOUČÍ SE S VÁMI VAŠI TĚŽAŘI!

DNES

10:00 Národní dům

Veselé skoky Praha - host přehlídky

Na hlavu!

11:30 Národní dům

Slavnostní zakončení Divadelní Třebíče a celé Národní přehlídky amatérského činoherního divadla FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč s předáním ocenění a vyhlášením výsledků, včetně návrhů pro Jiráskův Hronov 2006

12:45 Nové divadlo

Závěrečné setkání účastníků přehlídky. Rautenky s sebou!

14:00 Karlovo náměstí

Slavnostní rozeznání přehlídky policejními těžkooděnci za přítomnosti ministra vnitra Františka Bublana. Účastníci necht' se shromáždí v centru náměstí minimálně 15 minut před začátkem akce. Rozháněnky s sebou!

ZA ROK

16. - 20. května 2007

16. ročník Divadelní Třebíče

Zpravodaj XV. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla FEMAD Poděbrady/Divadelní Třebíč 2006. Redakce: Stanislava Štěpánková, Radim Svoboda, Radim Wolák, David Slížek. Fotografie: Ivo Mičkal. Vydává KVIZ - Kulturní, vzdělávací a informační zařízení Třebíč. Náklad 200 výtisků.